

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/98/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1315211653
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adela Unčovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1315211653.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adely Unčovskej a členov senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a JUDr. Mariany Harvancovej, v právnej veci žalobcov: X/ S.. C. K., R.. X.X.XXXX, D. Ľ. XXX, K. O. X/ C. K., R.. XX.X.XXXX, D. Ľ. XXX, K. proti žalovanému: V. K., X.: XX XXX XXX, I. I. O.D. A. XXX, K., zastúpeného: MATTOS LAW FIRM s.r.o., IČO: 51 303 116, so sídlom Zámocká 36, Bratislava V. U. XXX,XX E. I. N., na odvolanie žalobcov 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 12.2.2016, č.k. 12C/380/2015-103, jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa potvrdzuje.

Žalovanému sa proti žalobcom 1/ a 2/ priznáva nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali voči žalovanému uloženia povinnosti zaplatiť im 938,87 eur. Zároveň uložil žalobcom 1/ a 2 povinnosť zaplatiť žalovanému trovy konania vo výške 179,71 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil § 100 ods. 1, § 101 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník a vecne tým, že predmetom konania je nárok žalobcov na vrátenie plnenia z Dohody o financovaní, a to sumy, ktorú žalovaný obdrží z titulu odovzdávania sietí ich správcom, resp. z titulu obdržaných dotácií. Konštatoval, že doba splnenia dlhu nebola dohodnutá, ani inak ustanovená, preto v zmysle platnej judikatúry (R 28/1984) začína premlčacia doba plynúť nasledujúcim dňom po vzniku dlhu, ku ktorému názoru sa priklonila aj aktuálna judikatúra Najvyššieho súdu SR (napr. v rozsudku sp.zn. 1 Cdo 148/2004). Ustálil, že žalobcovia ako veritelia si mohli svoj nárok na plnenie uplatniť už nasledujúcim dňom po tom, kedy dlh vznikol, teda dňa 24.11.2006, nakoľko obec (žalovaný) sumu obdržala dňa 23.11.2006. Keďže žalobcovia podali žalobu na súd až dňa 2.3.2015, po takmer deviatich rokoch a po uplynutí všeobecnej trojročnej lehoty na uplatnenie daného nároku, prihliadol na nemožnosť uplatnenia práva žalobcov z dôvodu premlčania nároku. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) a v konaní úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania vo výške 179,71 eur.
3. Proti rozhodnutiu podali v zákonnej lehote odvolanie žalobcovia 1/ a 2/. Namietali nesprávne ustálenie začiatku plynutia všeobecnej premlčacej doby na nasledujúci deň po dni kedy dlžník obdržal finančné prostriedky od tretej osoby. Poukázali na to, že v Dohode o financovaní nebola určená lehota dokedy má dlžník povinnosť splniť záväzok voči veriteľom, nakoľko v tom čase nebola známa skutočnosť, či budúci veritelia všetci zodpovedne zložia finančné prostriedky na účel financovania stavby, či platobnou neschopnosťou nebude ohrozená výstavba, v akom termíne budú inžinierske siete zhotovené a kedy následne budú bez nedostatkov skolaudované a či tretia osoba odkúpi plynové siete a kedy za ne zaplatí zmluvnej strane. Mali za to, že v prípade ak nie je dohodnutá splatnosť dlhu a plnenie je ponechané na vôli dlžníka a musí sa aplikovať ust. § 563 Občianskeho zákonníka, je nevyhnutné zohľadniť aj právny

stav, keď dlžníkove konanie nie je v súlade s dobrými mravmi tým, že jeho konanie smeruje k vyhnutiu sa plnenia svojho záväzku a zatajovania skutočnosti možnosti jeho splnenia. V tejto súvislosti poukázali na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.7.2008, sp.zn. 4Cdo/146/2008, v zmysle ktorého ak nebola splatnosť dlhu určená dohodou ani iným spôsobom, možno podľa § 563 Občianskeho zákonníka o splnenie dlhu požiadať dlžníka kedykoľvek a dlžník je povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal s tým, že uvedené ustanovenie obsahuje dispozitívne pravidlo dávajúce veriteľovi právo určiť čas plnenia, teda vyvolať splatnosť, ktorá nastáva nasledujúci deň po dni, keď bol dlžník vyzvaný na plnenie. Uviedli, že v tomto vzťahu, aj keď nebola zmluvne určená subjektívna povinnosť dlžníka, vznikla morálna povinnosť povinného informovať veriteľov o možnosti plnenia, ak už sa rozhodol neplniť ihneď. Podľa ich názoru ak by sa pripustila možnosť začatia plynutia premlčacej doby okamihom prijatia prostriedkov na účet dlžníka, veriteľ aby neskôr zabránil ukráteniu svojho nároku možným namietaním premlčania, by musel podávať nespočet výziev na plnenie a aj tak by sa neubránil plynutiu premlčacej doby v prípade zatajovania skutočnosti vzniku možnosti plniť dlžníkom. Namietali, že v prípade neuznania námietky žalobcov by súd preferoval námietku dlžníka dovolať sa premlčania záväzku pred povinnosťou skúmať, či výkon subjektívneho práva žalovaného bol v súlade s dobrými mravmi. Poukázali na to, že súd prvej inštancie nezisťoval a nemal v konaní preukázané, že žalovaný v súlade s dobrými mravmi vyvinul snahu na splnenie svojho záväzku, pričom vo svojom vyjadrení k žalobe neuviedol ani čas odkedy mala premlčacia doba začať plynúť a dôkazy, ktoré uviedol, boli len jeho domnienky. Konštatovali, že v konaní preukázali, že žiadali dlžníka v čase keď mali ústnu informáciu o naplnení vzniku záväzku a jeho splatnosti písomnými žiadosťami o vyplatenie podielu. Podľa ich názoru z obsahu listov žalovaného bola evidentná snaha aj v tomto čase zatajiť skutočnosť či mu boli finančné prostriedky treťou osobou vyplatené a v akej celkovej sume a až na základe žiadosti o slobodnom prístupe k informáciám bolo odpovedané, že prostriedky na účet obce boli pripísané dňa 23.11.2006 v sume 39 832,70 eur. Tvrdili, že až dňom 15.10.2014 mohli vykonať kvalifikovaný výpočet im prináležiacej sumy a žiadať jej vyplatenie. Dôkazom, že žalovaný nekonal v súlade s dobrými mravmi je podľa ich názoru aj vyjadrenie bývalého starostu obce o skutočnosti použitia predmetných finančných prostriedkov na účely obce, čo preukazuje jeho zámer zatajiť prijatie finančných prostriedkov pred veriteľmi a nevyplatiť ich. Z uvedeného vyvodili, že premlčacia doba nemohla začať plynúť 24.11.2006, ale až dňom 25.10.2014, kedy im bola oznámená skutočnosť pripísania finančných prostriedkov na účet žalovaného, pričom iba žalovaný mal vedomosť o vzniku záväzku a možnosti plniť a napriek tomu neplnil ani neupozornil veriteľov na vznik záväzku. Na základe uvedeného žiadali, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie.

4. K odvolaniu žalobcov sa žalovaný nevyjadril.

5. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov 1/ a 2/ nie je podané dôvodne.

6. Odvolací súd, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, nezistil v postupe súdu prvej inštancie žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods.2 C.s.p.).

7. Odvolací súd majúc za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, v súlade s § 382 C.s.p. vyzval strany, aby sa vyjadrili k možnému použitiu ustanovenia § 563 a § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

8. Žalobcovia 1/ a 2/ sa k výzve odvolacieho súdu vyjadrili podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 30.8.2019, v ktorom uviedli, že v čase podpísania Dohody o financovaní nemali účastníci dohody vedomosť, či budúci správca plynových sietí preberie fyzicky od obce siete do správy a kedy ich preberie, nemali vedomosť aká suma finančných prostriedkov bude refundovaná a v akej lehote SPP, a.s. uskutoční platbu. Konštatovali, že na základe uvedenej dohody neurčovala konkrétny termín plnenia povinného žalobcovi a ostatným účastníkom dohody, upravovala len povinnosť žalovaného obdržané finančné prostriedky vrátiť vlastníkom pozemkov, pričom túto povinnosť si nesplnil, finančné prostriedky zadržal a nakladal s nimi ako s vlastným majetkom. Upriamili pozornosť na to, že mohli vyzvať žalovaného na plnenie až okamihom, keď nadobudli vedomosť, že dlžník získal prostriedky od tretej strany a na základe tejto skutočnosti je pripravený splniť svoj dlh. Považovali za nezákonné rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorý určil začiatok plynutia trojročnej premlčacej lehoty na deň, kedy veriteľ ešte nevedel, že si môže uplatniť svoj nárok na plnenie dlžníkom, kedy nemal vedomosť o

možnosti vykonať právo po prvý raz. Mali za to, že v postavení veriteľov požiadali o plnenie ihneď ako im dlžník oznámil, že má v držbe finančné prostriedky vyplatené treťou osobou, t.j. žalovaný v súlade s § 563 Občianskeho zákonníka mal povinnosť plniť prvý deň po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadala. Vyjadrili názor, že ak dohodou nebola určená subjektívna povinnosť dlžníka plniť v určenom termíne, vznikla morálna povinnosť dlžníka informovať veriteľov o možnosti plnenia, ak už sa rozhodol neplniť ihneď. Konštatovali, že povinný sám dobrovoľne neinformoval o možnosti plnenia a na výzvy žalobcov zatajoval túto skutočnosť, preto konanie povinného nie je z akéhokoľvek pohľadu v súlade s dobrými mravmi, keď svoj záväzok dobrovoľne nespĺnil, zatajoval skutočnosť možnosti plnenia a následne sa odvolával na premlčanie práva.

9. Žalovaný sa k výzve odvolacieho súdu vyjadril podaním doručeným odvolaciemu súdu dňa 2.9.2019, v ktorom poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 174/2016 (R 17/2017), v rámci ktorého dovolací súd vyslovil, že akceptovanie názoru o viazanosti začiatku plynutia premlčacej doby na deň splatnosti dlhu a nie na deň vzniku právneho vzťahu, z ktorého dlžníkovi vznikla povinnosť na plnenie, by viedlo k neprípustnému posunutiu začiatku plynutia premlčacej doby, z toho dôvodu sa v tomto rozhodnutí Najvyšší súd SR stotožnil so závermi vyjadrenými v judikátoch R 28/1984 a R 91/2004. Na podporu svojej argumentácie dal do pozornosti aj rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 6Co/578/2015. K použitiu ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka uviedol, že práve viazanosť začiatku plynutia premlčacej doby na deň nasledujúci po splatnosti záväzku by znamenala neprípustné posunutie začiatku plynutia premlčacej doby prakticky na neobmedzenú dobu a v prípadoch, kedy by veriteľ neúmerne dlho otáľal s výzvou na plnenie, súd by s odkazom na § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemusel priznať právnu ochranu. Poukázal na to, že žalobca 1/ je právnik, ktorý v celom rozsahu pozná a rozumie všetkým právnym otázkam v súvislosti s uplatnením svojho nároku a premlčaním, poskytoval žalovanému právne služby niekoľko rokov v čase, keď si mohli žalobcovia uplatniť svoj nárok, mal nadštandardný vzťah so zástupcami žalovaného a mal možnosť zistiť si bližšie informácie k vymáhaniu svojej pohľadávky, žalobcovia si mohli vyžiadať informácie v zmysle zákona o slobodnom prístupe k informáciám podstatne skôr, žalobca 1/ v spore priznal, že celé mesiace opakovane ústne vyzýval žalovaného na plnenie, čo možno považovať za vyvodenie skoršej splatnosti pohľadávky. Žiadal, aby súd nepriznal žalobcom ochranu z hľadiska § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka aj s ohľadom na to, že od r. 2006 do roku 2015 uplynulo príliš veľa času na to, aby uplatňovanie nároku žalobcov predstavovalo konanie v súlade s dobrými mravmi. Rovnako upozornil na to, že v prípade žalovaného ide o obec, v ktorej sa po voľbách menia zástupcovia obce a ďalšie osoby, ktoré majú informácie o obci a jej záväzkoch, pričom uplatnenie si svojho nároku po tak dlhom čase vzbudzuje dôvodné pochybnosti nielen o údajnom nároku žalovaných, ale aj o uplatňovaní tohto nároku v súlade s § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď navyše obrana žalovaného po takom dlhom čase je podstatne sťažená. Uviedol, že samotné vznesenie námietky premlčania nemožno považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi a v predmetnom spore žalobcovia netvrdili ani nepreukázali, že by boli dané také výnimočné a závažné okolnosti, ktoré by zakladali výnimku z uvedeného pravidla. Poukázal na to, že v žiadnom prípade obec nepoškodila úmyselne občanov obce, ktorí boli stranami Dohody o financovaní, splnila si svoje záväzky a s finančnou podporou dotknutých občanov pomohla vybudovať pre nich potrebnú infraštruktúru, pričom nedošlo k žiadnemu sprenevereniu poskytnutých prostriedkov a zo všetkých občanov sú to iba žalobcovia, ktorí jediní sa cítili dotknutí, a to prakticky po desiatich rokoch. Upriamil pozornosť na to, že žalobcovia aj v odvolaní uviedli, že žalovaná suma sčasti pozostáva z údajného nároku na 1/47 podiel a sumu, ktorou sa podieľali na plnení za iných vlastníkov. Ak teda žalobcovia plnili žalovanému za iného, podľa jeho názoru nemôžu mať voči žalovanému nárok a v tejto časti by neboli aktívne legítimovaní. Zároveň poukázal na to, že žalobcovia nie sú zástupcami občanov ako účastníkov Dohody o financovaní, ktorí by boli oprávnení konať a uplatňovať voči žalovanému prípadné nároky, s tým, že žiaden z oficiálnych zástupcov vlastníkov nepožiadala obec o vrátenie finančných prostriedkov. Upriamil pozornosť aj na to, že podľa bodu 7.9 Dohody o financovaní všetci dotknutí obyvatelia, vrátane žalobcov, dobrovoľne súhlasili s poskytnutím a využitím finančných prostriedkov a označili ich za nenávratné, preto ak by aj nárok nebol premlčaný, súd by sa musel vysporiadať s viacerými právnymi otázkami a prejav vôle zmluvných strán vykladať v kontexte s ďalšími dôkazmi a skutočnosťami. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

10. V prejednávanej veci z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobcovia 1/ a 2/ sa žalobou podanou na súd dňa 2.3.2015 domáhali zaplatenia 938,87 eur a trov konania na tom základe, že žalobcovia spolu s ďalšími vlastníkmi pozemkov uzatvorili so žalovaným dňa 21.11.2002 Dohodu o financovaní, predmetom ktorej bolo združenie finančných prostriedkov vlastníkmi parciel na účel financovania vyhotovenia projektovej dokumentácie inžinierskych sietí a financovania realizácie výstavby inžinierskych sietí na parcelách XXX/XX-XX. V zmysle čl. VII bod 7.1 Dohody o financovaní obec po kolaudácii a odovzdaní

sietí ich správcom a obdržaní finančných prostriedkov za ne bola povinná rozdeliť ich medzi vlastníkov v podiele 1/47. Žalobcovia v žalobe tvrdili, že po niekoľkonásobnej ústnej výzve im nebola starostom obce poskytnutá informácia vo veci finančného vyrovnania výstavby inžinierskych sietí a ani po písomnej žiadosti zástupcu vlastníkov adresovanej starostovi obce zo dňa 24.4.2013 o konanie vo veci nebola obcou poskytnutá odpoveď. Následne bola dňa 7.5.2014 obec písomne požiadaná o plnenie z dohody, na ktorú žiadosť odpovedala listom zo dňa 30.5.2014 s tým, že žiadosť bola postúpená na vybavenie právneho zástupcovi obce, ktorý v septembri 2014 mal záujem riešiť žiadosť iba ústne a následne obec odpovedala dňa 3.10.2014, avšak bez relevantných informácií. Až na žiadosť zo dňa 14.10.2014 v zmysle zákona o slobodnom prístupe k informáciám bola dňa 24.10.2014 poskytnutá obcou odpoveď, že na účet obce bola dňa 23.11.2006 pripísaná suma 39 832,70 eur. Písomnou výzvou zo dňa 7.5.2014 bola obec požiadaná o vrátenie prislúchajúceho podielu.

11. Odvolací súd ako prvoradé konštatuje, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie postupoval v konaní a pri rozhodovaní s použitím ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30.6.2016. O odvolaní žalobcov 1/ a 2/ rozhodoval odvolací súd po nadobudnutí účinnosti zák.č. 160/2015 Z.z., viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

12. Podľa § 470 ods. 1 C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

13. Podľa § 470 ods. 2 C.s.p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

14. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

15. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

16. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

17. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

18. Súd prvej inštancie správne vyvodil, že v prípade, ak nebola doba splnenia dlhu dohodnutá ani inak ustanovená, začína premlčacia doba plynúť nasledujúcim dňom po vzniku dlhu. Uviedol, že vychádzal z aktuálnej judikatúry Najvyššieho súdu SR, napr. z rozsudku sp.zn. 1Cdo/148/2004. Ak žalobcovia poukázali na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 31.7.2008, sp.zn. 4Cdo/146/2008, je potrebné konštatovať, že Najvyšší súd SR sa v ňom síce odklonil od právneho názoru vyjadreného v judikáte R 28/84, nemožno však vyvodiť, že tento názor prekonal, keďže opačný právny názor bol vyslovený v publikovaných rozhodnutiach (R 28/1984 a R91/2004), ku ktorému sa znova prihlásil Najvyšší súd SR napríklad v rozhodnutí 7Cdo/1375/2015. Je preto potrebné vychádzať zo záveru, ktorý aplikoval súd prvej inštancie, keďže akceptovanie názoru o viazanosti začiatku plynutia premlčacej doby na deň splatnosti dlhu a nie na deň vzniku právneho vzťahu, z ktorého dlžníkovi vznikla povinnosť na plnenie, by viedlo k neprípustnému posunutiu začiatku plynutia premlčacej doby prakticky na neobmedzenú dobu podľa ľubovôle veriteľa. Ak teda doba plnenia nie je určená zákonom, rozhodnutím alebo zmluvou, splatnosť vyvolá veriteľ tým, že dlžníka požiada o plnenie (§ 563 Občianskeho zákonníka). Dlžník je v takom prípade povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo bol veriteľom požiadaný o jeho splnenie. Ak má veriteľ možnosť sám vyvolať splatnosť dlhu, má právo aj vykonať svoje právo vyplývajúce zo záväzku. Pre účely premlčania je preto významný prvý objektívny okamih, kedy tak môže urobiť a požiadať o plnenie. Rozhodujúcim je preto bezpochyby deň bezprostredne nasledujúci po dni, v ktorom dlh vznikol. Podľa názoru odvolacieho súdu možno uvedený právny názor aplikovať aj na prejednávaný prípad,

hoci jeho špecifickosť spočíva v tom, že veriteľ nemal priamu a bezprostrednú vedomosť o obdržaní finančných prostriedkov obcou (dlžníkom), ktorých vrátenie bolo podľa dohody povinnosťou dlžníka. Je však potrebné upriamiť pozornosť na skutočnosť, že v uzatvorenej Dohode o financovaní bol vytvorený dostatočný mechanizmus, na základe ktorého sa veriteľ mohol riadne a včas dozvedieť informáciu o výške a čase obdržania finančných prostriedkov obcou, a to prostredníctvom stanovených zástupcov vlastníkov pozemkov. Nemožno prehliadnuť ani skutočnosť, že žalobca 1/ (právník) mal so žalovaným nadštandardný vzťah, keďže v čase od roku 2008 do roku 2012 vykonával pre žalovaného právne služby, teda sám mal možnosť získať informácie potrebné k uplatneniu si svojej pohľadávky.

19. K odvolacej námietke žalobcov ohľadom aplikácie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka odvolací súd dospel k záveru, že uplatnenie námietky premlčania žalovaným nemožno charakterizovať ako uplatnenie práva v rozpore s dobrými mravmi. V prejednávanej veci neboli zistené žiadne skutočnosti v konaní žalovaného, ktoré by bolo možné považovať za rozporné s dobrými mravmi. Tvrdenia žalobcov o ústnom dopytovaní sa na finančné prostriedky (so získaním mylnej odpovede, resp. bez odpovede obce) neboli v konaní preukázané a z vykonaného dokazovania nemožno vyvodiť ani žiaden úmysel žalovaného o zatajovaní skutočností týkajúcich sa predmetných financií. Naopak, je potrebné poukázať na skutočnosť, že tak ako si žalobcovia vyžiadali informáciu o výške a čase pripísania finančných prostriedkov na účet obce v roku 2014, mohli tak urobiť kedykoľvek predtým, predovšetkým bezprostredne po kolaudácii sietí, o ktorej skutočnosti ako vlastníci pozemkov museli mať vedomosť.

20. Podľa názoru odvolacieho súdu pri posúdení danej veci neobstojí argumentácia, že dlžník (žalovaný) neoznámil veriteľovi, že obdržal predmetné financie, keď žalovaný ako dlžník toto oznámenie nemal výslovne ako povinnosť zakotvenú v Dohode o financovaní. Naopak, vlastníci pozemkov mali určených zástupcov pre účely dohody, ktorí okrem iného boli súčinní pri preberaní prác a kolaudácii stavby inžinierskych sietí, t.j. vlastníci pozemkov, vrátane žalobcov mali dostatočné možnosti získať informácie potrebné na uplatnenie svojej pohľadávky. Aj s ohľadom na uplynutie času od pripísania finančných prostriedkov na účet obce do výzvy žalobcov na vrátenie týchto prostriedkov, je potrebné uvedené zistené okolnosti vykladať na ťarchu vlastníkov pozemkov, t.j. žalobcov, pričom námietka konania žalovaného v rozpore s dobrými mravmi ani v tomto kontexte neobstojí.

21. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne a právne správny potvrdil.

22. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1, § 378 ods. 1 a § 396 ods. 2 C.s.p., a v konaní úspešnému žalovanému priznal voči žalobcom 1/ a 2/ nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).